

Recensie: De Smurfen en het Verloren Dorp*****

Kinepolis Antwerpen
maandag 17 april 2017

foto © Sony Pictures Belgium

Recensie:

'De Smurfen en het Verloren Dorp' is misschien wel de strafste animatiefilm die op dit moment in de bioscoopzalen loopt. Alles zit dan ook goed van begin tot einde, de story telling, de spanningsboog, de camerashots, de liedjes, de humor, de spanning, en last but not least ook de emotie. Het was weer erg lang geleden dat een familiefilm ons op het einde bij de keel greep. Ook rond ons hoorden we erg veel kinderen "niet zelden meisjes overigens" snikken. 'De Smurfen en het Verloren Dorp' is dan ook perfect geprogrammeerd in deze paasperiode. Want ook een thema als rouwen en kracht vinden uit hoop komt hier ruim aan bod.

Smurfen - In de Vlaamse versie horen we de stem van Joyce Beullens - is al jaren de vreemde eend in de bijt in het Smurfendorp. Ze is namelijk het enige meisje tussen alleen maar mannen. Iedereen kan wel wat. Maar wat maakt Smurfen zo uniek? Ze gaat dan ook op zoek naar haar identiteit. Van taarten bakken, bakt ze niet al te veel. En mopperen zoals Moppersmurf dat kan? Dat is al helemaal niets voor haar. Tot ze op een dag aan de rand van het bos, een vreemd wezen tegenkomt. Bestaan er andere smurfen aan de andere kant van de muur?

Smurfen wil uitzoeken wat er in het verboden bos leeft. Hoewel ze huisarrest gekregen heeft van Grote Smurf, smurft ze ervandoor. Maar ze is niet alleen. Nog voor ze de andere kant oversteekt heeft ze door dat ze gevolgd wordt door Potige Smurf (Jan Van Looveren in de Vlaamse versie), Brilsmurf (James Cooke in de Vlaamse versie) en Klungelsmurf (Michael Pas in de Vlaamse versie). Gargamel komt in het bezit van de smurfenmuts die Smurfen vond, die beige is en hij nog nooit eerder zag. Ook hij is dus de Smurfen in het verboden bos op het spoor. Hij heeft hen nodig als ingrediënt van een toverdrank zodat ie zeer machtig kan worden. Gargamel heeft ook iets nieuws uitgevonden: vriesballen die wanneer hij ze naar iets levends gooit, ervoor zorgen dat het meteen 'bevriest' (stokstijf stilstaat).

'De Smurfen en het Verloren Dorp' is dus een zeer avontuurlijke film geworden met adembenemende achtervolgingscènes (op de loopbrug tussen het bos en de rots waar het vervallen kasteel van Gargamel op staat bijvoorbeeld, en verder is er de spectaculaire scène waarbij de Smurfen door vuurvliegen "altijd al gedacht dat die dingen niet zo onschuldig zijn als ze eruit zien" worden aangevallen, moeten de Smurfen ontsnappen uit een eng konijnenhol en dienen ze de woeste rivier over te steken).

Geweldige cameravoering zien we wanneer het lijkt alsof een Smurf de dieperik in dreigt te vallen wanneer de loopbrug het begeeft maar dit gewoon gezichtsbedrog is (een knipoog naar het actiegenre is het ook). Andere sterke animatietechnieken zien we in een shot waarbij de animatie van medium close up naar extra long shot gaat via een tiltbeweging naar boven. Ook zien we in de 3D-versie van de prent ook heel even door de ogen van Brilsmurf wanneer die zijn bril niet op heeft. Dan krijgen we een wazig beeld te zien. Datzelfde herhaalt de productie nog eens wanneer zijn bril op de neus van een lichtkonijn komt die daardoor niets kan zien. Ook zien we referenties naar schaduwtheater bij Gargamel.

De entree van de Smurfen en Gargamel in het Verboden Bos, is van zo'n sterk niveau "op muziek van Steve Aoki, Chris Lake & Tujamo feat. Kid Inks 'Delirious' (Boneless)' waarbij we een rijke fantasiewereld zien, met bloemen die kunnen boksen of kussen (en lippenstiftsporen nalaten) en je in extase brengen.

Grappig is ook de scène waarin de Smurfen aan het wellnessen slaan, Smurfboarden, of leren schieten. Ook de vondst van het lieveheersbeestje dat een all in one is: scanner, printer en geheugenstick in één is geniaal. Kortom: de Smurfen hebben een fijne update gekregen en doen wat mensen tegenwoordig ook zoal bezighoudt.

Naast een fragment 'Heroes (We Could Be)' van Alesso feat. Tove Lo dat even langskomt, horen we andere muzikale vondsten waarvan het voor de hand liggende 'Blue' van Eiffel 65 en het mooie eresaluut aan de pas overleden George Michael met 'Careless Whisper' de meest geniale zijn. 'Careless Whisper' horen we Muzieksmurf op zijn saxofoon even spelen voor Smurfin in een poging om bij haar te scoren. Tinne Oltmans zingt in de Vlaamse versie overigens de enige Nederlandstalige song, de ballad 'Je kan me altijd vinden in je hart'.

De productie maakt ook een verwijzing naar de historische woorden van Neil Armstrong tijdens de maanlanding. In deze Smurfenprent luidt het 'Het is een kleine stap voor vier kleine Smurfen' wanneer ze het Verboden Bos betreden. Wat helemaal leuk is, is de zelfrelativering op het einde. Dan zien we Gargamel in de Vlaamse versie horen we de stem van Govert Deploige die tevens voor de regie van deze gedubde versie tekende - tijdens de aftiteling al samen met Azraël broeden op een nieuw plan terwijl hij zich afvraagt: 'Komt er hier nu echt geen einde aan?'. Verder vraagt ie zich af waarom er in godsnaam zo veel volk nodig was om één film te maken: 'de zaal is al lang leeg. Dat interesseert de mensen niet.' aldus de slechterik. Mooi niet dus. Kortom: 'De Smurfen en het Verloren Dorp' is een héérlijke animatiefilm!

< Bert Hertogs >